

ΚΟΥΡΙΑΚΑΤΙΚΑ

Ἀριθμὸς 52

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Νοεμβρίου 1899

Ἀγγλίδες νοσοκόμοι εἰς τὸν πόλεμον τοῦ Τρανσβάλ

ΠΑΛΗΚΑΡΙΑΤΙΚΑ

(Υπό ΕΜΜ. ΒΕΚΙΑΡΕΛΗ)

(Συνέχεια και τέλος)

Πόσον ἐτρόμαξα ὑποθέσας αὐτοὺς ληστὰς, ἀφίνω νὰ φαντασθῆτε. Ἐρχισα ὁμοῦ νὰ συνεχώσωμαι ὅπταν εἶδον, ἀπ' ἐνός μὲν ὅτι οὐδεὶς ἐκράτησε τὸν ἵππον μου καὶ ὅτι ἠδυνάμην νὰ φύγω ἐλευθέρως μετὰ τοῦ Γιάννη, ὅστις ἦτο εἰς τὸ πλευρὸν μου, καὶ ἀπ' ἐτέρου διότι, παρελθούσης τῆς πρώτης μου ἐντυπώσεως καὶ συγγύσεως διέκρινα γνωστὰς ἐφορτασίμους ἀμφέσεις καὶ γνωστοτέρας φυσιογνωμίας μὲ πευτούρια καὶ φεδῶσια ἐν αἷς ἐν τέλει ἀνεκάλυφα ὅλους τοὺς τῶες συνδιασκεδάζοντας μεθ' ἡμῶν νέους τοῦ Νυμφίου, μὴ ἐξαιρουμένους οὐδ' αὐτῶν τῶν ἀδελφῶν τῆς νύμφης καὶ τῶν συνοδῶν τῆς παρθένου.

— Ἦ θέλετε ; τοὺς ἠρώτησεν ὁ Ἄλέξης ὠχρὸς καὶ τρέμων.

— Τὰ παλληκαριὰτικὰ ! ἀπήνησαν ἀποτόμως, ἐμποδιζόντες αὐτὸν καὶ τοὺς συντρόφους του νὰ προσεγγίσωσι τὴν νύμφην, ἥτις ἐν τούτοις ἐξηκολούθει νὰ συνδιαλέγηται ἀμέριμος μὲ τὰς συντρόφους τῆς.

— Ζωρ-ζωρνὰ ; Ἰστέρ-ἰστεμέις ; ἠρώτησεν ἐκ νέου ὁ Ἄλέξης.

— Χάερ !

— Μὲ τὸ καλὸ ἢ μὲ τὸ κακὸ ;

— Βολικὰ. Θὰ σὰς κεράσωμε καὶ θὰ πᾶτε στὰ χουσιμέτια σας χωρὶς τὴν νύμφη.

Καὶ εἰς ἐξ αὐτῶν, ἀποσπασθεὶς τοῦ ὄμιλου, προσῆλθε μὲ φιάλην ραχῆς καὶ ποτήριον, ἑτοιμος νὰ μᾶς κεράσῃ.

— Καὶ τὴν νύμφη; ἠρώτησεν ὁ Ἄλέξης ἐν θυμῷ.

— Θὰ τὴν κρατήσωμε γιὰ λόγου μας. Νύφη γιὰ ἄλλους δὲν ἔγομεν. Βρῆτε στὸ χωριὸ σας γερλίσια.

— Καὶ πῶς δὲν λέγατε ἀπὸ πρῶτὰ ;

— Δὲν ξέραμε πῶς θὰ τὴν πάρης νὰ φύγης. Δέγαμε πὼς θὰ γίνης καὶ σὺ γερλῆς, καὶ πῶς θὰ τὴν ἔγωμε ἐδωανά, ὅπως ὡς τὰ τώρα, νὰ μᾶς μορφαίνῃ τὸ χωριὸ.

— Μὰ δὲν τὴν ἀγαπᾶτε εἰς σὰν καὶ μένα, καὶ γι' αὐτὸ θὰ σὰς τὴν πάρω, εἶπεν ὁ Ἄλέξης.

— Μὲ τὸ ζερμαλικὶ σου ;

— Μὲ τὸ ζορμαλικὶ μου, ζάερ ! εἶπεν ὁ Ἄλέξης, καὶ σὺρον τὸ γαταγάνου του ἐκέντησε τὸν ἵππον του κατὰ τῶν Νυμφιωτῶν.

Ἡ λέξις ἦτο βαρεῖα καὶ ἡ ἐπίθεσις ἀπότομος καὶ ἀπροσδόκητος. Δὲ τούτο αὐτοὶ ἠραίωναν τὰς τάξεις των ἐν ἀρχῇ κατόπι ὄμως περικλείσαντες ἐντὶς δευτέρου κύκλου τὸν Ἄλέξη, ἐξήγαγον καὶ αὐτοὶ τὰ γαταγάνια των. Οἱ σύντροφοι τοῦ Ἄλέξη, βλέποντες αὐτὸν ἀπειλούμενον, ὤρμησαν εἰς βοήθειάν του μὲ τὰ γαταγάνια εἰς χεῖρας, καὶ ἡ συμπλοκὴ ἠπάει νὰ λάβῃ σοβαρὰς διαστάσεις, διότι ἐδόθη τὸ πρῶτον κτύπημα ὑπὸ τῶν θαρραλέων πεζῶν κατὰ τοῦ ἵππου τοῦ Ἄλέξη, ὅστις ἀρβώθη εἰς τοὺς ὀπισθίους, ἐνῷ ὁ ἵππος τῆς νύμφης ἐσύρτο πρὸς τὸν πατρικὸν οἶκον, ὅπταν ὁ Ντιράνης ἔρρηξε φωνῆν.

— Μᾶς τὴν πῆραν τὴν νύφη καρτάσια ; Βαὶ μπαμπασίδες ποῦμαστε.

Εἰς τὴν φωνὴν αὐτὴν, ὁ Φέζος, ὅστις τῶες ἔμειναν ἀπλοὺς θεατῆς, πάντως ἔρμαιον τῶν κρυφίων αἰσθημάτων καὶ διαλογισμῶν του πηρᾶ τοῦ ἵππου, ἐξάγει ἀπὸ τὸν χειμῆ φιάλην εὐρωπαϊκοῦ κωνάκ, ποτήριον ἐκ τῆς ζώνης του, καὶ ὑψώσας αὐτὰ, ὄρμα ταχὺς ὡς ἀστραπὴ, διασπᾶ τὸν κύκλον καὶ τίθεται παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς νύμφης.

— Ντοῦρ, καρτασιά, ντοῦρ, φωνάζει τουριστὶ.

Ἐγὼ κερνῶ, ἐγὼ πλερώνω γιὰ τὸν Ἄλέξη τὸν ἀδελφὸ μου.

Καὶ ἤρχισε νὰ ἐκποματίζει τὴν φιάλην δι' ἐκποματῆρος, ὅν ἐξήγαγε τοῦ σιλαχίου του.

— Κερνᾶς ἐσύ ; Πλερώνεις ἐσύ. Φέζο ; ἠρώτησαν οἱ Νυμφιωτῆς μὲ ἀπορίαν. Μὰ κάνει ;

Γιατὶ εἶμαι Τούρκος; Πέε εἶ, καρδάς ! εἶπεν ὁ Φέζος μὲ πικρὸν χαμόγελο. Μὰ δὲν ἦμιον Τούρκος σὰν ἐσῶσα τὴν Ἐλέγκω . . . γιὰ τὸ χατήρι τοῦ Ἄλέξη τ' ἀδελφοῦ μου, ἔσπεισε νὰ προσέβῃ. Γιατὶ τότε τὴν ἀφήκατε στὰ χεῖρα τοῦ Νταῆ Ἄλλῃ Χουσεῖνη, καὶ τώρα κάνετε τὸν ζορμαπᾶ καὶ δὲν τὴν ἀφίνατε τοῦ ἐλέξῃ τοῦ Ἄλέξη πού τὴν ἀγαπᾶ ;

Οἱ Νυμφιωτῆς εἰς τὸ ἀπροσδόκητον αὐτὸ ἐπιχείρημα, ἐκυψαν τὰς κεφαλὰς καὶ ἠτένισαν ἀλλήλους καταρχαμένους. Τὸ ἐπιχείρημα ἦτο ἀπροσμάχητον.

Ἄλλα ἤλιζον καὶ ἄλλα εἶδον.

Ὁ Ἄλέξης, οἱ Μπουναμπαρλιῆδες καὶ αἱ γυναῖκες ἠτένιζον τὸν Φέζον μὲ θαυμασμόν, καὶ τοὺς Νυμφιωτῆς μὲ χαρὰν κρυφίαν.

— Ἐλα νὰ πιῆς, καρτάσια, ἐπανελάθειν ὁ Φέζος κερνῶν ἐκ τῆς φιάλης τοὺς Νυμφιωτῆς. Ὅγου ρουλιὰρ ὄλοσον ! Ἄλλα μπιμ μπερικιὰτ βερσίν ! Πιῆτε γιὰ νὰ μᾶς ἀνοίξετε τὸν δρόμον σὰν τίμα παλληκαρία. Ὅλοι ἀδέερια εἰσαστε. Μόνον γὼ εἶμαι Τούρκος.

— Ἀφερμ ! Ἄσκ ὁ σὺν, Φέζο, ἐφώναξαν ὄλοι. Εἶσαι καρτάσια μας καὶ ἀληθινὸ παλληκαριὸ σὺ ! Χαλάλι σου ! Πάρτε τὴν γιὰ χατήρι σου ! Γιατὶ δὲν εἶσαι ἀπ' τὸ χωριὸ τους, δὲν εἶσαι οὔτε ραγιάς. Εἶσαι ξένος ἐσύ, μὰ εἶσαι ἀληθινὸς Ρωμηὸς.

— Εἶμαι Ἑλληνας ἐγὼ ἀπὸ τὴν Χαλικίδα, ἐφώνησεν ἔνθεος καὶ μ' ἔπαρσιν ὁ Φέζος. Νὰ τὰ παλληκαριὰτικὰ σας. Πάρτε ! Χαράμι νὰ μὴ γίνῃ κανενός ! Ἐχετὲ γιὰ ! Ἐχετὲ γιὰ !

— Ἦς Ἄλλά, Φέζο ! Ἄλλά σι μαλαντίκ ! ἀπήνησαν ὄλοι.

Καὶ οἱ μὲν πολλοί, πίνοντες, ἀπεσύροντο κραυγάζοντες χαρμοσύνω, καὶ πυροβολούτες εἰς τὸν ἄερα, οἱ δὲ ἀδελφοὶ τῆς νύμφης καὶ τῶν συνοδῶν τῆς παρθένου προσητήθησαν εἰς τὴν συνοδίαν μας, πυροβολούσαν ἐπίσης εἰς ἐνδοεῖν χαρὰς.

Τότε ἠνῶησα διατὶ ἐξ ἀρχῆς δὲν ἦλθον ὡς συνοδία τῆς νύμφης μαζὶ μετ' οἱ ἀδελφοὶ αὐτῆς τε καὶ τῶν δύο κορῶν. Διὰ νὰ παιχθῇ ἡ κομφοῖα τοῦ ἐθίμου τῶν παλληκαριὰτικῶν.

Ἄλλ' ἦτο πράγματι κομφοῖα ; Ὅχι πάντοτε. Ἐνίοτε μεταβάλλεται εἰς τραγωδίαν, εἰς δράμα οἷον θὰ ἐγίνετο καὶ ἦδη, χωρὶς τὸν Φέζον. Ἐνίοτε τὸ αἶμα ρεεὶ ἀφθονον, ὅπταν ἐν τῷ χωριῷ τῷ δίδοντι τὴν νύμφην ὑπάρχει τις ἐραστής, διεκδικίων τὴν καρδίαν τῆς, ὅστις μὲ τοὺς φίλους του ἐμποδίζει τὴν ἀναχώρησιν τῆς, καὶ κάποτε τὴν ἀρπάξει καὶ τὴν ἀπάγει, ἀπ' αὐτὰς τὰς χεῖρας τοῦ γαμβροῦ . . .

Τὸ ἐσπέραν ὑπὸ τοὺς χαρμοσύνους χειριστιμούς καὶ πυροβολισμούς τῶν ἐξεληθέντων εἰς προϋπὸντήσιον καὶ ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδιῶν, ὁτινας μᾶς ἐρριζαν μὲ ὄπρια, εἰσῆλθον προπαιούχοι καὶ νικηταὶ εἰς τὸ Μπουναρμπασί, ἐνῷ τὸ ἐργοστάσιον τοῦ ἀδελφοῦ μου κυριολικτικὸς ἐκαίετο ἀπὸ τὰ πυροτεχνήματα. Ἄνια πρὸς τιμὴν τῶν μυθρίων ἐφέραμεν ἐκ Σμύρνης.

Ἐν Σύρω 1899.

Ἐμμανουὴλ Βεκιαρελῆς

Ο ΑΘΕΟΣ

Ὁ μικρὸς οἰκίσκος διετέλει τὴν πρῶτα ἐκείνην εἰς κάποιαν τρομερὰν ἀνησυχίαν. Ἐβλεπέ τις εἰς τὰ πρόσωπα ὄλων τὰ σημεῖα τῆς ἀγρυπνίας τῆς ἀγωνιώδους, μὲ τὴν ὅποιαν ἐπέρασαν ὁλόκληρον τὴν νύκτα.

Ἀπὸ τοὺς βωβούς τοίχους ἐνόμιζε κανεὶς ἐπιτοκίαν ἐξεχύνοντο κάποια πικτικὴ πνοή, ἡ ὅποια συνέφυγε τὴν καρδίαν καὶ ἐβάρυνε τὴν ψυχὴν.

Ἐπὶ τῆς μικρᾶς ζυλίνης τραπέζης ἡ λάμπα ἐκαίεν ἀκόμη καὶ μὲ τὸ ὠχρὸν πλέον φῶς τῆς ἐφαίνετο ὅτι παρετήρει περιρρονητικὰ τοὺς καταπληκτικούς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἐλησμόνησαν νὰ τὴν σβύσουν καὶ τὴν ἀφῆσαν ἐκεῖ ὡς ἀφειδὴ μάρτυρα τῆς παραχρῆς καὶ τοῦ τρόμου, ὅστις εἰς μίαν στιγμὴν τοὺς κατέλαθεν ἀπρόοπτος καὶ ἰσχυρός.

Ὁ πατήρ μετὰ τὸ κατέλευκεν ν. κτικὸν τοῦ ἐκάθητο ἀκόμη συνεσταλμένος εἰς τὴν σκοτεινὴν γωνίαν καὶ ἐσφιγγε μὲ τὰς χεῖράς του τὴν κεφαλὴν του, ὡς νὰ ἤθελε νὰ συγκατῆσθαι ἐντὸς αὐτῆς τὴν τρικυμίαν τοῦ πνεύματος του τὴν ἐγεθῆσαν αἰσθητικῶς καὶ φοβιζοῦσαν αὐτὸν περισσότερο μὲ τὴν κατάκαυσίν τῆς.

Ἡ μήτηρ καὶ ἡ κόρη βωβαὶ καὶ αἱ δύο ἐκ τοῦ θεάματος αὐτοῦ μετεβίοντο ἀπὸ δωμάτων εἰς δωμάτιον χωρὶς κερμαῖαν αἰτίαν, ἀλλὰ μόνον διὰ νὰ ὑπάρχῃ κάποια κίνησις εἰς τὸν σιωπηλὸν οἶκον καὶ διὰ νὰ ποδιώκουν μὲ τὴν παρουσίαν των τὴν καταιγίδα, ἡ ὅποια ἠπάει νὰ ἐκραγῇ συμπαράσφουσα τὴν τελευταίαν ἠσυχίαν καὶ κατατρέφουσα τὴν ἰσορροπίαν, τὴν κυριαρχοῦσαν ἕως τὴν ἀπαισίαν αὐτὴν νύκτα εἰς ὅλην τὴν εὐκλείνησαν.

Κατεβήλοτο ἐξ ὄλων ὅτι ἐκεῖ μέσα εἶχε συμβῆ κάποια τρομακτικὴ σκηνὴ ἀπὸ αἰ ὅποια ἀφῆριον ἐπιτοῦ πνεύματος συσκοτασμένον τινα, ἐπαυξάνοντα τοὺς ἀορίστους φόβους, ὅτινας πιέζον τὴν ψυχὴν μὲ τὴν συνοδοῦσαν αὐτοὺς ἀγνοίαν τῶν κατόπι. Μία ἀπὸ τὰς σκηνὰς ἐκείνας, αἱ ὅποια, ὅσον προσπαθεὶ κανεὶς νὰ τὰς λησμονῆσῃ, ἀποτυπώνονται περισσότερο ἐπὶ τοῦ πνεύματος καὶ καθίστανται ἡ συνεχὴς καὶ ἐξαντλητικὴ βάσανος τῶν ἀδυνάτων ψυχῶν.

Ἡ ταραχὴ καὶ ὁ τρόμος εἶχον αἰμαλωτίσει τὰς δύο γυναῖκας, αἱ ὅποια ἐυρεθίσαι αἰφνης πρὸ τῆς συνεταρξίας κάποιου ἐσωτερικοῦ κόσμου, τὸν ὅποιον ἐθεώρου ἀδιάσειστον, ἀνίδειο ἀπὸ πᾶσαν ψυχικὴν τρικυμίαν, περιμένον νὰ ταρῶν ὑπὸ τὰ εἰρήπια τῆς καταστροφῆς ἐν ἀτομῆ καὶ ἀγωνίᾳ.

Εἰς μίαν στιγμὴν τὸ ὄμμα τῆς μητρός προσέπεσον ἐπὶ τῆς ἀκόμῃ φωτιζόμενης ὠχρῆς τὸ δωμάτιον λάμπας καὶ ὡς νὰ διασκεδάσθῃ ἡ ὀμίλησις, ἡ περιβάλλουσα πᾶν τὸ νοητικὸν τῆς, ἰσθάνθη ἐμπροσθέν τῆς μὲ κίνημα καταπληξέως καὶ ἐπιβύρισε :

— Μπᾶ ! ἡ λάμπα καίει ἀκόμα· τί ἀρηρημάρι ! καὶ μὲ τὸ ἀσθενὲς φῶσμα τῶν χειλῶν τῆς ἔσθους.

Καὶ τὸν ὅλα τὰ ἐν τῷ δωματίῳ ὑπέπεσαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς μὲ χρωματισμὸν τινα ἀλλοκυτῶς ὠχρῶλεκεν, ὡς νὰ ἐξέλιπεν ἀκαριαίως ἀπὸ αὐτὰ κάποια μυστηριώδης ἀνταύγεια, ἡ ὅποια τὰ ἐνεψύχονε, καὶ μετέπιπτον τώρα εἰς τοὺς θανάτων τῆν ἄχρῶσαν. Ἡ δὲ μετὰπτῶσις αὐτῆ προσέβλεπε τὸ παραγμένον τῆς γυναικὸς πνεύμα ὡς κάτι παραδόξον καὶ τῆς ἐγέννησεν ἀριστίας ἀπροσδέκτους εἰς τὸν στενὸν τῆς νοῦν, εἰς σημείον ὅτις ἡ φρίκη ὀλη καὶ οἱ τρόμοι, μὲ τοὺς ὅποιους ἐπέρασε τὴν νύκτα κατέλαθον τὴν ψυχὴν τῆς ἰσχυρότερον.

Μὲ ὀφθαλμούς ὑπερνοκτικῶς παρετήρησε τὰ ἄψυχα ἀντικείμενα, τὰ ὅποια τῆς παρουσιάζοντο ὡς ἐξωτικὰ τινα ὄντα, ροχαλούντα τὸν τρόμον, εἶδε τὸν ἐς τὴν σκοτεινὴν γωνίαν καθηλωμένον σύζυγόν τῆς μὲ τὴν κατάλευκεν ἐνδομασίαν του εἰς τὴν ἰδίαν ἀκίνησιν καὶ ἠσθάνθη τὸ σῶμά τῆς ὁλόκληρον διαθεόμενον ὑπὸ ρίγους καταψύχοντος τὸν μυελὸν τῶν ὀστέων τῆς.

Ἡ καρδία τῆς συνεσφιγγετο ἀπὸ κάποιον παράδοξον ἄλγος καὶ ἡ ψυχὴ τῆς ἔπασχεν εἰς τὸ σῶμα, τὸ ὅποιον οἱ τρόμοι ὄλοι καὶ ἡ φρίκη συνεδόνον ἀνηλεῶς

καὶ ἐπικινδύνως. Ἄλλοκοίτοι παραστάσεις ἐχόρευον τὴν ἐμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς καὶ ὁ ἀκίνητων σύζυγος τῆς ἐφάνη ὡς φάσμα ἀπαικόνιον ἐν τῇ λευκότητι τοῦ τὸ πνεύμα τοῦ θανάτου, ἐνῷ μερικοὶ βαθεῖς στεναγμοὶ ἐξερχόμενοι ἀπὸ τὸ παράπλευρον ὠματίων προσέβλῃον τὴν ἀκούην τῆς ὡς βόμβοι καταχθόνιοι, ἀπειλητικοὶ πρὸς αὐτὴν ἀνερχόμενοι. Ἡ κερταλὴ τῆς ἐσύρσεσεν τὰ πηγυμένα τῆς μέλη δὲν τῆς ἐπέτρεπον νὰ κινήθῃ καὶ, νομίσασα ὅτι κάποια δύναμις ὑπερφυσικὴ τὴν καθήλωνεν ἐκεῖ, ἔκφρων, ἔξω ἀπὸ πᾶσαν αἰσθησιν ἐρρηξε κραυγὴν φοβερά.

Ὁ πατήρ μετὰ κίνησιν ἐξαφρισθέντος ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἡ κόρη περίτρομος ἔσπεισε πρὸς τὴν μητέρα, ἥτις ἐξεληθῆσα ἀπὸ τὴν παράνοιαν μὲ τὴν ἰδίαν τῆς κραυγῆν, προσέβλεπεν αὐτοὺς βωβῆ καὶ ἐμφορὸς καὶ μετὰ μικρὸν ἐξέρραγ' εἰς λυγμούς, ὑποβασταζομένη ἀπὸ τὴν σιωπηλῶς κλαίονσαν θυγατέρα τῆς.

— Θεέ μου, βόθῃ με, ἐπιβύριζεν ἡ γράια καὶ μὲ προσπάθειαν κοπιώδη κατόρθωσε ν' ἀνεγείρῃ τὴν τρέμουσαν χεῖρά τῆς καὶ νὰ κάμῃ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἐνῷ τὰ χεῖλη, σπαρμωδίκως κινούμενα, ἐπιβύριζον κάποιαν προσευχὴν.

Ὁ πατήρ εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν συνεστρέφετο ἀσθμαίνων, ἐν ἀσθμονίᾳ δὲν ἐγνώριζε τί νὰ πράξῃ, συνέσφιγγε τοὺς γρόνθους, ἐτριξε τοὺς ὀδόντας καὶ ὕψονε τὴν χεῖρα ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἀπειλήσῃ κάποιον.

— Τὸν κακοῦργο ! ἀφῶ μᾶς ἐτυράνησε μὲ τὴ ζωὴ του μᾶς βασανίζει καὶ σὸ θανάτου ! ἐβροντοφωνῆσεν ἐν ὑπερτάτῃ θλίψει καὶ κατέπεσον ἀνίσχυρος εἰς τὴν σκοτεινὴν τοῦ γωνίαν ὑπὸ τὴν πικρίαν τῶν λόγων του.

Οἱ στεναγμοὶ ἐξήρχοντο βαθύτεροι καὶ συνεχέστεροι ἀπὸ τὸ παρακείμενον δωμάτιον καὶ ἡ κόρη, ἡ ὅποια μόνη εἰς τὴν τρικυμίαν αὐτὴν τῶν ψυχῶν κατεῖχεν ὀλίγην ἀκόμη θέλησιν, ὅπως μὴ παραδοθῇ ἐρμαιον εἰς τὴν ὀδύνην καὶ τὴν ἀελωτίαν ἐπρχώρησε ὀσιλῶς καὶ βραδέως ἀπώθησε τὴν θύραν. Μὲ βῆμα ἄργον καὶ ἄλαφρον ἐβάδισε πρὸς τὴν κλίνην, ὅπου κατέκειτο ὁ ψυχρῶραγὸν ἀσθενὴς. Τὸ κάτισχον σῶμα του εὐρισκόμενον ὁλόκληρον ἐκτὸς τῶν σινδῶνων συνετάρασσατο ἀπὸ τοὺς σπασμούς τοῦ μετ' ἀγωνίας ἐπερχομένου θανάτου. Ἡ ἀδελφὴ δακρυσιμένη προσέβλεπε τὸν σωρὸν ἐκείνον τοῦ δερμάτου καὶ τῶν ὀστέων καὶ ἐκυψεν ἐπάνω του μὲ ἰσὴν φρίκην καὶ στοργὴν.

— Τί θέλεις ; ἠρώτησε τὸν ψυχρῶραγόντα μὲ φωνὴν συγκεκινημένην καὶ γλυκεῖαν.

— Νερὸ, ἀπήνησεν οὗτος ὑποκώφως, νερὸ ! . . . πνίγομαι . . . τὰ σωθικά μου καίονται.

Ἐγίμενος ποτήριον καὶ τὸ ἔφερον εἰς τὰ σφυγγμένα τοῦ ἀσθενοῦς χεῖλη, ὅστις κατέπιε τὸ ὕδωρ λαίμαργως. Ἡ ἀδελφὴ ἐβλεπε τὸ σπαρασσόμενον ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν σῶμα, πρηχολούθει θλιβερῶς τὰς ταχέας ἀσθματικὰς κινήσεις τοῦ στήθεος του καὶ μὲ ὑπερτατον ἄλγος ἐκραξε :

— Γιατὶ τὸν τυραννεῖς εἶσαι, Θεέ μου ;

Στεναγμοὶ ὁμοῖοι μὲ μυκηθμόν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἐπιθανάτου, ἐνῷ τὰ χεῖλη του συνεσπῶντο φρικωδῶς, καὶ ἐπὶ τῆς ὄλης ἐκφράσεως τοῦ προσώπου του ἐγράφετο ἡ βλασφημία, τὴν ὅποιαν δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἐκστομίσει καὶ ἥτις ἔκαμε τὴν νεανίδα νὰ καταληθῇ ἀπὸ μυστικὸν τρόμον, ἀναγάσαντα αὐτὴν ἐν ἐν πτόημα νὰ εὐρεθῇ πλησίον τῶν γονέων τῆς.

Καὶ οἱ τρεῖς παρετήρουν τώρα ἀλλήλους νεοίτρομοι, μὴ ἀποτολμῶντες νὰ ἐξωτερικέσουν τὰς κατεχούσας αὐτοὺς σκέψεις, ἀναμετρούντες τὴν ἄβυσσον, ἡ ὅποια μεγαλιετῆρα διηνοχθημεταζύοντο καὶ τοῦτέπιθανάτου, καταλαθανόμενοι ἀπὸ τὴν ἰδιανκατάπληξιν, ἥτις τοὺς συνεῖχεν ὄλην τὴν νύκτα. Ἀναπαρίστατο πάλιν ἐνώπιόν των ἡ ἀπαισία νυκτερινῆ σκηνῆ, ἡ ἐμυθίσασα αὐτοὺς εἰς ἀπόγνωσιν καὶ τρόμον. Ἐβλεπον καὶ πάλιν ὅτι ὁ ἄρρωστος υἱὸς ἐπάλλει πρὸς τὸν θάνατον, ἀφῶ ἐπὶ μακρὰς ἡμέρας ἐβασανίσθη ἀπὸ τὴν εἰδηθῆ νόσον, καὶ αὐτὸ παρὰ τὴν κεφαλὴν του ἰσταμένοι προσέβλῃον νὰ κατεσθῆσαν γλυκυτέρως τὰς τελευταίας του στιγμὰς μὲ ἐνδοεῖσις στοργῆς καὶ συγχωρηέως ὄλων τῶν κατὰ τὴν ζωὴν του προσενηθειῶν εἰς αὐτοὺς δυσαρρεσκίων καὶ πικρῶν. Τοῦ ἔλεγον λόγους ἀγάπης καὶ παρηγορίας, τοῦ ἠνοιγον τὴν ἀπλοικὴν

τῶν καρδίαν καὶ ἐξέθετον ἐμπροσθέν του ὄλους τοὺς θησαυροὺς τῆς ἀρσώσεως καὶ τῆς περιπαθείας, τοὺς ἐγκυρποτῶν εἰς αὐτὴν καὶ ἐξαιρόντας τὴν ψυχὴν των εἰς κόσμον ἄλλον ἀγνωστον καὶ μέγαν, εἰς τὸν ὅποιον — τοῦ ἔλεγον — θὰ συντητῶνται μίαν ἡμέραν ἐλευθέρου ἀπὸ πᾶσαν θλίψιν καὶ καθαροὶ ἀπὸ πάντα στοχασμόν ἀπαγορευτικῶν καὶ καταθλιπτικῶν. Καὶ ὁ ἀσθενὴς τοὺς ἤκουε σιωπῶν, μὲ τὸ ὄμμα ἀπανέως καὶ μὲ ἐν μειδίῳ ἀπροσδιόριστον καὶ οὐδὲν ἐκφράζον. Καὶ εἰς τὴν θλιβερὰν αὐτὴν κατάστασιν καὶ τὴν ἀγωνιώδη κυριαρχίαν τοῦ θανάτου ἡ μήτηρ μὲ τοὺς γεμάτους ἀπὸ στοργῆν καὶ λύπην λόγους τῆς ἐξέφρασε καὶ τὸν πόθον τῆς νὰ ἤρχετο ὁ ἱερεὺς διὰ νὰ ἐξομολογηθῇ ὁ υἱὸς καὶ κοινωνήσῃ τῶν ἀγνάντων μυστηρίων, ὅπως ἐν μετανοίᾳ καὶ συγχωρῆσιν διὰ πᾶν ἀμάρτημα παρουσιασθῇ πρὸ τοῦ Θεοῦ του.

Εἰς τὸ ἀκουσμά τῶν λόγων αὐτῶν ὁ ἄρρωστος μὲ μορφασμόν ἀποδοκιμαστικῆς περιφρονησε ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν τοίχον καὶ μὲ φωνὴν κουρασμένην ἐφίβουρε :

— Νὰ μὲ ἀρῆσται ἤσυχο, παρακαλῶ Κατάπληγτοι ἀπὸ ὅ τι ἤκουσαν οἱ παρηγορούτες

τὸν ἐτοιμοθάνατον προσέβλεψαν ἀλλήλους ἄρνοι καὶ μὲ τρέμον. Ἡ ἀπροσδόκητος αὐτὴ ἀνακάλυψις ψυχῆς μελλούσης ἀπαρασκεῦτο διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς νὰ ἐγκυρποτῶν εἰς τὸν ὅποιον ὑποῦλον ἐβῆθον καὶ εἰς τὴν ἀστροπὴν ἐκείνην ἡ ἀνυψώθεισα διὰ νὰ τὸν προσυλάξῃ ἀπὸ τὴν προσβολὴν χεῖρ του, ὄρμητικὴ προσέκρουσε εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ἱερέως. Τὸ σῶμα του ἐκλονήθη ὀλίγον καὶ ἡ χεῖρ ἰποπέσασα τὴν ἰσορροπίαν τῆς ἀφῆκε τὸ ἱερὸν ποτήριον νὰ πέσῃ κατὰ γῆς κα

εσωτερικών των κόσμων και ησθάνοντο τὰς ἰδίας τύψεις συνειδήτους, παρέδιδοντο εἰς τὸ ὅμιον μαρτύριον τῆς σκέψεως, ὅτι καὶ ἐκεῖνοι ἦσαν υπεύθυνοι εἰς τὸ ἀπασιον ἐγκλημα, μὴ δυναθέντες ἐπὶ τόσα ἔτη νὰ ἐρριζώσουν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀλλοπροσάλλου τέκνου τὸν τὴν εἰς τὸ θεῖον πλάσιν, νὰ δημιουργήσουν μέσα εἰς τὴ στήθη του τὸν αὐτὸν ἠθικὸν κόσμον. Ἐνόμιζον ἐαυτοὺς περισσώταρον ἀπὸ ἐκείνου ἐνόχους τοῦ τελεσθέντος ἀνοσιουργήματος καὶ δὲν ἐτόλμων νὰ διασταυρώσουν τὰ βλέμματα τὸν ἐκ φόβου μήπως ὁ εἰς ζητήσῃ τὴν τιμωρίαν τοῦ ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Αἱ ὄροι ἐπέρων βραδείαι καὶ θλιβεραὶ καὶ ἡ πρώτη

ταῖς σπασμοῦ, μὲ τὰς χεῖρας τεταωμένας πρὸς τὴν θύραν, μὲ χεῖλη βαμμένη ἀπὸ αἷμα καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς ἀνοικτοὺς, ἔχοντας ἀνεστραμμένας τὰς κίμας καὶ βλέποντας αὐτοὺς ἀγρίως.

— Ὡ! ἀπέθανεν ἀσυχώρητος! ὠλόλυξεν ἡ μήτηρ

— Ὅχι, τὸν ἐσυχώρησα μὲ ἐγὼ καὶ τὰ βιβλία του, προσέθεσεν ἀμέσως ὁ πατήρ με φωνὴν δειλὴν καὶ μαλακὴν.

Καὶ ἐγονεπέτησαν καὶ οἱ τρεῖς ἐμπροσθεν τοῦ ἐξαγριωμένου νεκροῦ.

Ἡλίας Π. Βουνεργίδης

ΔΥ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἡ καλλονὴ τοῦ προσώπου καὶ εἰς τὰς εὐχαριστῆς πολλὰς, ἀπὸ ἐπέλθῃ ἡ οἰκείότης. Πολλὰς δὲ δυσειδῆ ἄτομα μᾶς φαίνονται θελκτικὰ ἀπὸ τὰ συνανταστροφάμενα ἐπὶ τινὰ χρόνον.

Ὅταν κοιμώμεθα ἐν κεκλεισμένῳ ὀνόματι τὸ ἀνθρακικὸν ὀξὺ ὅπερ ἐξέρχεται ἐκ τῶν πνευμόνων ἀπορροφᾶται ὑπὸ τῆς ὑγρασίας τῆς ἀναπνεύσεως καὶ ἐνομένου μετ' ἄλλων ἀκαθάρτων ἀερίων ἄτινα εὐρίσκονται πάντοτε ἐντός κεκλεισμένων ὀνόματιων καθίσταται βαρὺ καὶ κατακάθεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἰδίως ὅταν ταῦτα εἴνε ψυχρά. Ὡς ἐκ τούτου ὅσον πλησιέστερον τοῦ ἐδάφους κοιμώμεθα ἐν ὄρα χειμῶνος, τόσον ἀκαθαρτότερος εἶνε ὁ ἄρ ὅν ἀναπνεύομεν.

Ὅταν ἡ ἀτμόσφαιρα εἴνε ψυχρὰ εἴνε φρόνιμον νὰ κρατῶμεν τὸ στόμα κεκλεισμένον καὶ ν' ἀναπνεύομεν διὰ τῶν ρωθίων. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀναγκαζόμενος ὁ ἄρ νὰ διέλθῃ διὰ τῆς κεφαλῆς θερμαίνεται πρὶν εἰσελθῇ εἰς τοὺς πνεύμονας καὶ τοὺς ἀναγκάζει νὰ ἐκταθῶσι περισσότερο, ὅπερ συντελεῖ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ στήθους. Πλὴν τούτου ὅμως αἱ εἰς τοὺς ρωθίους ὑπάρχουσαι τρίχες ἐνεργοῦσι ὡς διυλιστήρια ἀφαιροῦντα ἀπὸ τοῦ εἰσπνευμένου ἀέρος πολλὰς ἀκαθαρσίας, αἰτίνες μόνουσι ἐπ' αὐτῶν ἐξέρχονται κατόπιν, ὅταν καθαρίζομεν τὴν ρίνα, χωρὶς νὰ εἰσελθῶσι ποσὸς εἰς τὸν ὄργανισμόν. Ὅταν ὅμως ἀναπνεύομεν διὰ τοῦ στόματος ἅπαναι αἱ ἀκαθαρσίαι αὐταὶ εἰσέρχονται εἰς τοὺς πνεύμονας καὶ ἐκεῖθεν μεταδίδονται εἰς τὸ αἷμα καὶ τὸ δόνητηριάζουσι.

Ὅταν αἰσθάνηται τις ἐνόχλησιν μετὰ τὸ φαγεῖν τὸν τούτου σημαίνει ἡ ὅτι ἔφαγε πλεόν τοῦ δέοντος ἢ ὅτι ἔφαγέ τι βλαπτικόν. Συνηθέστερον αἱ ἐνόχλησεις αὐταὶ προέρχονται ἐκ τοῦ ποσοῦ ἢ ἐκ τοῦ ποιοῦ.

Πολλὰς τὰ φαγητὰ ἄτινα μᾶς ἀρέσκουσι πλειότερον εἴνε ἐκεῖνα τὰ ὅποια μᾶς βλέπτουσι ἅμα τὰ φάγωμεν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἄς ἐξακολουθώμεν νὰ τρώγομεν ἐκ τῶν αὐτῶν φαγητῶν, ἀλλὰ μικροτέραν καθ' ἑκάστην ὅσον ἕως ὅτου ἴδωμεν ὅτι δὲν μᾶς παρέχουσι πλεόν τὴν ἐλαχίστην ἐνόχλησιν. Ἡ τελευταία αὕτη ὅστις ὄχι μόνον δὲν μᾶς βλέπτει εἰς τὸ ἐξῆς, ἀλλὰ καὶ θὰ μᾶς ὠφελῇ, διότι πρᾶγμα ὅπερ τρώγομεν μετ' ὀρέξεως ἐμπεριέχει πάντοτε ὠφέλιμα εἰς τὸν ὄργανισμόν στο χεῖρα.

Ἐπὶ τὸν ὄρα εἴνε ἀδύνατον νὰ μᾶς ἐοχλωσῶσι σήμερον καὶ ὅμως μετὰ τινὰ χρόνον ἢ ἐποχὴν ἢ ὑπὸ ἄλλας περιπτώσεις νὰ μᾶς ἐυαρεστώσι.

Μὴ θεοποιεῖτε τὸν στόμαχόν σας. Ἄλλὰ σκέπτεσθε περὶ τοῦ φαγητοῦ μόνον, ὅταν ἐλθῃ ἡ ὄρα διὰ νὰ φάγητε. Οἱ λαίμαργοι δύνανται νὰ πράττωσι τὸ πρῶτον, ἀλλ' ὄχι οἱ ἄνθρωποι.

Τὰ περισσότερα τῶν κρυολογημάτων μᾶς τὰ λαμ-

θάνομεν κατ' οἶκον, διότι νομίζοντες ὅτι δὲν ὑπάρχει κίνδυνος ἐκτιθέμεθα περισσότερο ἢ ἀμελοῦμεν νὰ λάβωμεν τὰς ἀναγκαίους προφυλάξεις.

Ὁ οἶκος εἴνε μικρὸς παράδεισος, ὅταν πατήρ μήτηρ καὶ τέκνα πράττωσι πᾶν τὸ ἐπ' αὐτοῖς, ἵνα τὸν καταστήσωσι τοιούτον.

Ὁ μυθιοτοιογράφος Οὐίλκυ Κόλλινς μεταβάς ποτὲ εἰς Ἄμερικὴν ἔκαμε τὰς ἐξῆς τρεῖς παρατηρήσεις. 1) Οὐδέεις Ἄμερικανὸς σιρρίζει οὔτε κατ' οἶκον οὔτε εἰς τὸν δρόμον, 2) Μεταξὺ πεντακοσίων Ἀμερικανῶν δὲν εὐρίσκειται οὔτε εἰς ἔχων σκύλον καὶ 3) Μεταξὺ χιλίων Ἀμερικανῶν οὔτε εἰς φέρε βικητριαν!

Ἐνας στοτιστικὸς μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἐπὶ 1000 ἀγᾶμων 33 εἴνε κακοῦργοι, ἐνῶ ἐπὶ 1000 ἐγγάμων μολὶς 11. Ὅστε ἐμπρὸς τὰ συνειδήσια!

Συνγραφεὺς τις περὶ χοροῦ λέγει ὅτι ὅστις χορεύσῃ 18 στροβίλλους κάμνει δρόμον περίπου 14 μιλίων.

Καὶ ἐν τούτοις ὑπάρχουν πολλαὶ δεσποινίδες αἰτινες, ἐνῶ, καθὼς λέγουσι, δὲν δύνανται νὰ καταβῶν τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας τῶν διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ μαγειρεῖον, δύνανται εὐκολώτατα ἐν μᾶ καὶ μόνῃ ἐσπέρα νῆ διατρέξουσι 28 μίλια βαλσίτσουσι καὶ πάλιν νὰ εἴνε ἔξωκ ραστοῖ! Ὅπου ἀποδεικνύεται, ὅτι δὲν κουράζει τὸ ποσὸν τῆς ἐργασίας, ἀλλὰ τὸ ποῖόν!

Δύο ἄνθρωποι δὲν πρέπει ποτὲ νὰ κοιμῶνται ἐπὶ τῆς αὐτῆς κλίνης, διότι ὁ εἰς βλέπεται καὶ ὁ ἕτερος ὠφέλειται

Μικρὰ παιδία ἰδίως δὲν πρέπει νὰ κοιμῶνται ὀμοῦ μετὰ μεγάλων, διότι καταστρέφεται ἡ ὑγεία τῶν. Νὰ λείπῃ λοιπὸν ὁ ὕπνος ἵστην ἀγκαλιὰ τῶν μητέρων.

Κατὰ τινὰ Γάλλον εἰδικὸν ἱατρὸν ἡ μεγάλη νευρικὴ ἐξάψις καὶ καχεξία εἴνε ἡς ὑποφέρουν πολλοὶ ἄνθρωποι ὅταν ἐγγείωνται τὴν πρῶταν προέρχεται ὡ ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκ τῆς κακῆς ἐξέως τοῦ νὰ κοιμῶνται μετ' ἄλλων.

Καὶ ὁ λόγος εἴνε αἱ ἠλεκτρικαὶ μεταβολαὶ ἂς ὑφίσταται τὸ νευρικὸν σύστημα καὶ αἰτίνες ἐπιφέρουσι καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα εἰς τοὺς μετ' ἄλλων συνεχῶς κοιμωμένους.

Σιδηρὰ κοιλιάρια καὶ περόλαι ἐσμιλτωμένοι εἴνε πολλὴ ἀσφαλότερα τῶν ἐκ τοῦ κοινοῦ μίγματος, διότι δὲν σχηματίζονται ἐπ' αὐτῶν δηλητηριώδη ὀξείδια.

Μὴ εἰσέρχεσθε εἰς ὀνόματα ὅπου ὑπάρχουν ἀσθενεῖς πάσχοντες ἐκ μεταδοτικῶν νοσημάτων, ἂν εἴσθε ἰδρωμένοι καὶ ἂν δὲν ἐπάγητε. Οἱ ἀνοικτοὶ πόροι καὶ ὁ κενὸς στόμαχος καθιστᾷ τὸ σῶμα ἐπιρρεπέστερον εἰς τὰς προσβολὰς τοῦ μολύσματος.

Τὸ πρόδειον κρέας εἴνε καταλληλότερον διὰ τοὺς ἀσθενεῖς στομάχους βραστόν ἢ ψητόν.

Τὸ κρέας τῶν νέων προβάτων καὶ τῶν κακῶς τροφεμένων εἴνε ἀνοῦσον καὶ σπογγώδες ὁ δὲ χυμὸς του ἰδατώδης καὶ ὠχρὸς. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὸ κρέας τοῦ ἀμνοῦ.

Τὸ νοστιμότερον πάντων τῶν κρεάτων τούτων εἴνε τὸ τοῦ ἀμνοῦ. Ἰδίως ἀπὸ τῶν Χριστουγέννων μέχρι τοῦ Πάσχα.

Τὸ κρυολογημα περναῖ, ἂν κάμῃ τις θερμὸν λουτρόν ὅταν πρόκειται νὰ κατακλιθῇ, πῆρ κύπελλον θερμοῦ ὄρου μετὰ μετὰ τεσσάρων κόκκων νίτρου ἐν αὐτῷ καὶ σκεπασθῇ καλῶς ἵνα ἰδρωσῇ.

Ὁ πονόλαιμος ἱατρεῦεται ἂν τυλιξῇ τις τὸν λαμὸν του μὲ δύο ἢ τρεῖς διπλάς φανέλλας ἔρραντισμέναις δι' οἰνοπνεύματος.

Τὰ καλλίτερα ὀνόματα α τοῦ ὕπνου εἴνε τὰ ἀπλοῦστερον ἐπιπλωμένα.

Ὅτι συντελεῖ εἰς τὴν συσώρευσιν κόνεως βλάπτει εἰς τὴν ὑγείαν, διότι ἡ σκῆνη εἴνε ἡ πατρὶς καὶ τὸ φυτόριον τῶν μικροβίων ἄτινα γεννῶσι πλεῖστας νόσους.

Ὅχι λοιπὸν τάπητες καὶ παραπετάσματα καὶ ἐπεστρωμένα ἐπιπλα ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ γυμνοὶ καθαροὶ τοῖχοι καὶ ἐπιπλα ἐξ ἐπιπλωμένου ξύλου, ἄφθονο δὲ ἄερισμα αὐτῶν. Οὔτω κοιμᾶται τις πολὺ καλλίτερον καὶ σπῆμαται τὴν πρῶταν χωρὶς πονοκέφαλον καὶ εὐθυμίας.

Θεὲ μου! καὶ τὰ αὐτὰ ἔχουν μικροβία, βακτηρίδια καὶ μικροοργανισμοὺς Ἄρκεῖ νὰ εἴνε ἡ κόττα ἄρρωστη, νὰ ἔχη διφθερίτιδα ἢ χολέραν ἢ φθίσην καὶ εἴνε ἄρρωστο καὶ τὸ αὐτὸ τῆς μὲ τὰ σπέρματα αὐτὰ ἐντός. Καὶ ποῦ νὰ τὸ διακρίνῃ κανεῖς!

Ποτὲ ὠμὸ αὐγὸ, ἀλλ' οὔτε ὀλιγοβρασμένο. Κάλιο σκ' ἡρόν κ' ἀνύπνοτον, καὶ καλλίτερον εἰς ὀμολέτταν.

Τὸ φρέσκο ψωμὶ προκαλεῖ δυσπεψίαν. Μόνῃ ἢ κόρρα εἴνε ἀκίνδυνος.

Κύριοι ἱατροὶ ὅσοι ἔχετε παιδία, προσέχετε τὰ γένεα σας. Εἴνε φοβεροὶ φορεῖς μικροβίων. Σαπουνίζέτε τα καὶ ἀπολυμαίνετέ τα.

Ἄγγλος ἱατρὸς μετ' ἐπίσκεψιν ἀσθενοὺς ἐκ δι-

φθερίτιδος πάσχοντος, ἐπανελθὼν ἐπέλθῃε τὸ κοριτσάκι του καὶ τὸ ἐκόλλησε διφθερίτιν. Τὸ μικρόβιον ἦτο ἐπὶ τοῦ πόγωνος.

Καλὴ οἰοδόποινα εἴνε ἐκεῖνη, ἣτις γνωρίζει νὰ διατηρῇ καθαρὰν τὴν οἰκίαν τῆς καὶ ὄχι ἐκεῖνη, ἣτις δὲν κάμνει ἄλλο παρὰ νὰ τὴν καθαρίζῃ.

Ἡ πρώτη ἀποφύγει πολλὴν ματαίαν ἐργασίαν καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν βλάπτει τὴν ὑγείαν τῆς, διότι δὲν κάμνει δέκα βήματα ἐκεῖ ὅπου θὰ ἤρκει ἐν καὶ μόνον βῆμα. Ὅταν ἡ οἰοδόποινα μάθῃ τὴν ἀληθῆ οἰκονομίαν τοῦ γρόνου καὶ νὰ διαθέτῃ μεθοδικῶς τὰς ὄρας αὐτῆς δὲν θὰ ἔχωμεν πλεόν καταπεποιημένα οἰοδοποιήματα ἐκ τῶν ἐργασιῶν τοῦ οἴκου τῶν.

Τὸ στολιζεσθαι εἴνε κόπος διὰ κόρην δεκαπενταετη. Εἴνε εὐχαριστίαις διὰ νεάνιδα εἰκοσαετη, καὶ διὰ γυναῖκα τριακοσάπενταετη εἴνε καλλιτεχνία. Διὰ γυναῖκα δὲ πενηκονταετη, παρακαλῶ τί εἴνε; (Ἀπάντησις πληρωμένη).

Εἴς τινος χώρας τῆς Ἰνδικῆς εἴνε ἔθιμον, ἡ νεωτέρα ἀδελφὴ νὰ μὴ δύνηται ποτὲ νὰ νυμφεῦται προτοῦ νὰ νυμφεῦθῃ ἡ πρεσβυτέρα.

Ἄλλὰ τὸ ἐθιμον τοῦτο καταστρατηγεῖται ὡς ἐξῆς: ὅταν παρουσιασθῇ γαμβρὸς ζήτην νὰ νυμφεῦθῃ τὴν δευτερότοκον ἀδελφὴν, ἡ πρῶτότοκος, ἂν εἴνε ἄγαμος, νυμφεύεται κατὰ τύπους μὲ ἐν δένδρον ἢ μὲ ἐν φυτῶν, ἢ μὲ εἰσπύεσι ἄλλο ἄψυγον ἀντικείμενον. Καὶ τοιαυτοτρόπως ἡ ἀδελφὴ τῆς εἴνε ἐλευθερὰ νὰ ἐλθῇ εἰς γάμον.

Ἐεῦρετε ποῖοι εἴνε οἱ καθ' ἑαυτὸ εὐνοοῦμενοι τῆς χολέρας; Οἱ κύριοι κρασοπατερες. Ἀπεδείχθη ὅτι καὶ εὐκολὰ τὴν πέρουν καὶ δύσκολα τὴν ἔσπετον ἀπ' ἐπάνω τους Ὅσοι σωθῶν ἀπὸ τὴν χολέραν, παθαίνουν σὲ λίγες ἡμέρας ἀπὸ δελιρίουμ τρεμενος.

Οὐδὲν εὐτυχέστερον τῆς μιγίας, μπορεῖ νὰ σταθῇ ἐπὶ τοῦ ἐνόςκελους τῆς καὶ μὲ τὰ ἄλλα πέντε νὰ ζυθῇ.

Εὐφυλόλογος τις ἐστοιχημάτισε ποτὲ ὅτι θὰ ἐρωτήσῃ πενήκοντα ἄτομα τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν καὶ ὅτι καὶ τὰ πενήκοντα θὰ τὴ δώσωσι τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν. Ἰδοὺ δὲ τί ἐπράξε. Ἐλάμβανεν ἕκατον ἄτομον ἰδιοιτέρας καὶ ἐψυθίριζεν εἰς τὸ οὖς του.

Ἐμαθες πῶς ἐπτόχευσεν ὁ κύρ Γιάννης; Καὶ εἰς μὲν τὰς 49 ἐρωτήσεις ἐκέρίσεν, διότι ὅλοι τοῦ ἔδωκαν τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν «Ποῖος κύρ Γιάννης;» εἰς τὸν πενηκὸστόν ὅμως τὴν ἐπαθε, διότι ἔτυχε νὰ ἐρωτήσῃ ἄνθρωπον ὅστις εἴχεν ἕνα Γιάννη ὀφειλέτην καὶ ὅστις τοῦ ἀπήγγειλεν ἐπιληκτικῶς «Ἐπτόχευσεν ὁ κύρ Γιάννης; ὁ δυστυχία μου!»

Καὶ ἔτσι ὁ κύριος εὐφυλόλογος τὴν ἐπαθε τὴ δουλειὰ καὶ ἔλασε τὸ στοιχίμα.

Ἐνας γέρον ἀριστοκράτης, ὅστις εἴχε θελήθῃ ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἰατρικῶν ἰατρῶν, ἡμέραν τινα τὴν ἐξόδησσε τὸν ἐρωτὰ του καὶ τὴν ἐζήτησεν εἰς γάμον λέγων πρὸς αὐτήν: «Δεσποινίς, δεχθεθε νὰ γίνετε χήρα μου;

ΦΡΥΓΑΝΑ

ΔΙΧΩΣ ΜΗΤΕΡΑ

— Γιατί δὲν ἤξερες σήμερα μάθημα Λόλα;

— Καυμένη Μίμη καὶ σὺ, δὲν ἤξερα! . . . Ναι δὲν ἤξερα γιατί ἡ μητέρα μου εἴνε κακία . . . Ἄχ εἴνε κακία ἡ μητέρα μου Μίμη . . .

Καὶ τὰ ματάκια τῆς τὰ βαθυκάστανα ἀρχίνοσαν νὰ λαμπυρίζουν καὶ τὰ χεῖλάκια τῆς μαζώχτηκαν ἔτσι παραπονιάρικα, γιατί θυμήθηκε τίς χτεσινὲς βρισὲς τῆς κακίας μητέρας τῆς καὶ τῆς πιὸ κακίας δασκάλας τῆς, τῆς κυρίας Ζενῆ, ποῦ τὴν παραπήρε τόσο σήμερα στὸ σχολεῖομπροστὰ στὰλλα παληκορίτσα, γιατί δὲν εἶπε καλὰ τὴν ἀνάγνωσι.

— Ναι, Μίμη μου, εἴνε κακία ἡ μητέρα μου, παρὰ πολὺ κακία. Χτὲς μέθρισε μὲ τόσα παληλόγια καὶ μέκαμε νὰ κλαῖω δλη νύχτα δίχως νὰ κλείσω μάτι. Μοῦπε πῶς εἶμαι ἕνα παληκορίτσο, ἕνα βρωμοκορίτσο δίχως ἀνατροφή. Μοῦπε πῶς εἶμαι χειρότερη ἀπ' τὸ κορίτσι τῆς Γιαννιώσας τῆς πλύστρας μας. . . Ἄκους ἐκεῖ μητέρα νὰ λῆη τέτοια λόγια στὸ παιδί τῆς! Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ δὲν μπόρεσα νὰ διαβάσω καὶ γι' αὐτὸ μέθρισε μὲ τόση περιφρόνησι σήμερα ἡ κυρία Ζενῆ. Ἰστερα ἀπὸ τέτοια λόγια τῆς μητέρας μου ποῦσα νὰ διαβάσω, Μίμη μου. Δὲν μ' ἄφηνε τὸ παράπονο.

Καὶ τὰ δύο παιδάκια μὲ τίς σάκκας τοῦ σχολεῖου στὰ χεῖρα, τραβοῦσαν ἡσυχα τὸ δρόμο τους μέσα στὴ μεσημεριανὴ ζέσθη, ποῦ πύρωνα τὰ πεζοδρόμια καὶ τοὺς τοίχους.

Εἴνε τόρα μισὴ ὄρα ποῦ σκόλασαν κ' ἀκόμη νὰ στρίψουν τὸ σοκάκι τῆς γειτονίας γιὰ νὰ πάνε ἐπὶ τὰς οὐδας.

Ἡ Λόλα ὄχτω χρόνῳ κοριτσάκι, ξανθοῦλι, μὲ μάτια βαθυκάστανα κ' ὀλοστροφύλλα καὶ μὲ πλούσια ἐγοῦρα μαλλία, ποῦ ξεχύνονταν ἀκράτητα μὲς' ἀπ' τὸ ναυτικὸ καπελάκι τῆς. Μικροῦλα, μὲ σωστὴ γυναικία σ' ὅλα τῆς. Ἡ κορμοστασιά τῆς ἡ τορνευτή, τὰ μάτια τῆς, τὰ μαλλιά τῆς, ἡ περπατήσῃ τῆς, ἡ ποδίσσα πόπερτε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω μὲ τόση

χαριτωμένη ἀπλότη, τὰ φερματάκια τῆς δὲν σ' ἄφηναν νὰ τὴν κυτάξῃς ἔτσι ἀδιάφορα, ὅπως τὰλλα κορίτσα. Κάτι ἀσέρνε τὰ μάτια σου ἀθέλητα κατ' ἀπάνου τῆς.

Κι' ὁ Μίμης μικροῦλης κ' ἀπτός μὲ κοντὰ πανταλονάκια, μὲ ναυτικὴ ἄσπρη μπλούζα καὶ μὲ ἐκφραση

σεβαρῇ, ποῦ τὴν γκούκιναν περὰ τὰ δύο λιγωμένα μάβρα μάτια του.

— Ἐγὼ εἶμαι δίκαιο Λόλα. Καλλίτερα νὰ μὴν ἔχει κανεῖς μητέρα. Ἄκους ἐκεῖ νὰ σου εἶπει τέτοια παληλόγια! Ἐμένα ὁ πατέρας μου ποτὲ δὲν μέθρισε,

ἕνα λόγο κακὸ δὲν ἄκουσα ἀπ' τὸ στόμα του. Μ' ἀγαπάει ὅπως πρέπει ν' ἀγαποῦν οἱ γονεῖς τὰ παιδιὰ τους. Κ' ἡ μητέρα μου, ἡ καυμένη, μ' ἀγαποῦσε, τὸ θυμοῦμαι καλὰ ἐγὼ. Ὅταν μὲ βραδιά στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα ἐφθερε γιὰ τὸν ἄλλο κόσμον, τὸν ἱπαρχαλέσε νὰ μ' ἀγαπᾷ καὶ νὰ μὲ προσέχει καὶ καίμενος ὁ πατέρας τὴν ἄκουσα. . . Ἐγὼ δὲν ἔχω μητέρα. . . ἀλλ' ἔθελαι. . . ἔχω ὅμως πατέρα ποῦ μ' ἀγαπᾷ ὅπως πρέπει. . .

Κ' ἀργίνοσε νὰ κλαίει μὲ παράπονο τότες ὁ Μίμης στὴν ἐνθ' ἡμῃ τῆς καλῆς τοῦ μητεροῦλας, πόμφγεν ἀπὸ τούτο τὸν κόσμον γιὰ νὰ μὴ ξαναγορίσῃ πιά.

Ἡ Λόλα στάθηκε καὶ τὸν κράτησεν ἀπ' τὸ χεῖρ, ἐκόλλησε τὰ μάτια τῆς τὰ γυαλιστερὰ, τὰ γυναικίσα στὰ θακρυσομένα μάτια τοῦ Μίμης καὶ κυτάζοντάς του ἔτσι παρακαλεστικὰ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ παραπονιάρικη:

— Σίωπα καυμένη Μίμη καὶ σὺ, μὴ κλαῖς. . . σάμπως ἐγὼ ἔχω μητέρα. . .

Καὶ τὰ δύο παιδάκια πιασμένα ἀπ' τὸ χεῖρ τραβοῦσαν ἡσυχα κ' ἀμύλητα τὸ δρόμο τους μέσα στὸ μεσημεριανὸ λισοῦρι π' ἄναβε τὰ πεζοδρόμια καὶ τοὺς τοίχους.

Μεσολόγγιον
Στάμος Μπράνιαις

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ
ΒΙΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΛΕΥΚΩΜΑ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

«ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ» ΚΑΙ «ΒΣΤΙΑΣ»

Μὲ 24 δραχμὰς, διδομένας ἀνὰ 50 λεπτὰ ἡμέραν

παρ' ἡμέραν, ἀποκτάτε τὸ πολὺτερον ἐξωστὸν κόσμημα αἰθουσῶν καὶ γραφείων.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ

- Δεν μου λες, κυρά μου, τί κάντρο είχε αυτό; - Αυτό είχε από... ομορπία. - 'Α άποκοπή' ώστε δεν είναι με το μεροκάματο.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΥΣΕΙΣ

Δύσεις των εν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ αἰνιγμάτων εἶναι αἱ ἑξῆς: Τοῦ σου - Τὸ ὅ ψ ι λ ὸ ν Τοῦ βου - Μ ἠ ὀ δ ε ι α - μ ὀ ὀ δ ι α Τοῦ βου - Η τ ἄ ν η ἐ π ἰ τ ἄ ν (ἦτα ν' ἐπὶ τῶν) 'Αναστάσιος Λ Ζ γράφος, Μέντωρ Μπόσι, τὸ γκροσο- Τὰ λύσεις ταύτας ἐστειλαν οἱ ἑξῆς:

Νάκι τῆς Πανεανάστῃς, Ἰωάννης Γ Πλευσίτης, Τίτικα Λυσικράτου, ὁ λαγρεῶν τὴν Χ Μαντεῖον Λεβιδεῖς (αὐτὸ πού ζητῆτε εἰνε ἐδόναντον), Γ 'Α μερικῶνος (Τ' ἱ σῆς ἔπεισαν αἱ δυστυχίαι); Τροφῶνιος, Κρασοπατέρας, Β Χ Γιαννακό- πουλος, τέρας τῆς ἀραιότητος, Τ. Α. Γαρόφθαλος, ὁ Νικο- λῆς καὶ ἡ Ἑλένη, Μ Σ Ἰκωνάκοπουλος, ὁ Διονύσιος καὶ ἡ Μαρία Λατρεντῆ Μεγούλα, Καρῆ - μ ὀ - λαδῆς, (Μέγρο τῆς πέμπτης τοῦ βροδῦ) Οἰνέμπονος, Κυριάκος Κυριακτικὸ- πούλος, ἡ Μικροπανδρεμένη, Μαρίνα ἡ Στισσιονιάτισσα, Τὰ δῶρα λαμβάνουν διὰ κλήρου ἐκ μὲν τῶν 'Αθηνῶν ὁ Κυριάκος Κυριακτικὸπουλος (Β α σ ἰ λ ἰ σ τ α Χ ρ υ σ ο ὗ ἱ ἐκ δὲ τῶν ἐπαρχιῶν ὁ Τροφῶνιος (Δ ὀ ο Κ α ρ δ ἱ α ἱ).

Σήμερον προτείνονται πρὸς λύσιν τὰ ἑξῆς:

1ον - Ποῖας πόλεως τὸ ἀρσενικὸν γένος εἶναι τροφή ἀπαραίτητος;

2ον Τὸ πρῶτον οὐ θερμαίνει Μέλος σου τοῦ δευτέρου μου. Κάτι τί ὀρεκτικόν εἶναι τὸ σὺνολόν μου

3ον - Κ ρ α β Λ Ι Φ ὤ ρ τοῦ νὰ

Δῶρα θὰ δοθῶν διὰ κλήρου βιβλῶν, ἐν δὲ τοῖς λύταις τῶν 'Αθηνῶν καὶ ἐν δὲ τοῖς λύταις τῶν ἐπαρχιῶν. Ἰῆς κλη- ρώσεως μετέχουν οἱ στέλλοντες τοὺλάχιστον δύο ἐκ τῶν λύσεων.

Οὐδεμία λύσις εἶνε δεκτὴ, ἂν δὲν φέρῃ ἐπι- κερκολλημένον ἐπὶ τοῦ φακέλλου τὸ κάτῳθεν τῶν αελλίδων ἄρας καὶ ὄης τετραγωνίδιον, τὸ φέρων τὸν αὐθέντα ἀριθμὸν τοῦ φύλλου.

Ο ΑΡΧΙΨΕΥΤΗΣ

Η ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΤΟΥ ΒΑΡΩΝΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ποδεικνύουσιν ὅτι εἶνε ἐμβριθὲς τῆς ἐτυμολογικῆς ἀρ- χαιολογίας τῶν ἐθνῶν, καὶ ἐπιπρόπτουσιν νέον φῶς ἐπὶ τῆς σκοτεινῆς ἱστορίας τῶν ἀρχαίων Σκυθῶν καὶ τῆς Κολλεκτανείας (*)

Εἶνε ἀληθῶς φιλανθρωπικαὶ αἱ προσπάθειαι αὐτοῦ ἵνα διδάξῃ τοὺς ἰθαγενεῖς τῆς κεντρῶς Ἀφρικῆς νὰ μὴ τρώωσιν ὡμὸν κρέας ὡς ἀναφέρεται εἰς τὰ ταξεί- δια τοῦ Βρούς. Ἄλλὰ θεὸς φυλάξῃ νὰ ὑποθέσω ὅτι διὰ τοῦ Γόγ καὶ Μαγὸγ καὶ τῆς ἐκθέσεως τοῦ λόρδου ὀμαράχου ἐννοεῖ νὰ σατυρήσῃ πρόσωπόν τι ἢ πρόσωπα οἶα δῆποτε, ἢ ὅτι διὰ τοῦ ὀγλήρου τρόπου δι' οὗ διε- ξάγεται μία δικὴ ὑπὸ τυφλῶν δικαστῶν καὶ ἀλλῶν γραιδίων παρακολουθούτων τὴν θῆραν ἀγριοχῆνας ἀ- πεβλέπει εἰς ἐπιταγμὸν οἶας δῆποτε δικῆς.

Ἐν τούτοις ὀφείλω νὰ ὀμολογήσω ὅτι ἦτο με- γάλῃ αὐθάδεια ἐκ μέρους τοῦ Μυγχαούζεν τὸ νὰ εἴπῃ εἰς τοὺς πλείστους βασιλεῖς τοῦ κόσμου ὅτι κάμνον

καλὰ ὡς κάμνον, καὶ νὰ τολμήσῃ νὰ τοὺς συμβουλεύσῃ περὶ τοῦ τί πρέπει νὰ πράττωσι, λέγων ὅτι ἀντὶ νὰ δια- κτάτῳσι τὰ ἐκκομμύρια τῶν ὑπάρχον αὐτῶν νὰ ἀλλη- λωσφάζωνται θὰ ἦτο καλλίτερον καὶ συμφωρότερον εἰς αὐτοὺς νὰ μεταχειρίζωνται ἀπὸ κοινοῦ τὰς δυνάμεις τῶν χάριν τοῦ γενικοῦ καλοῦ, ὡς ἂν αὐτὸς ἦτο σωφῶ- τερος ἀπὸ τὴν αὐτοκράτειραν τῆς Ρωσίας, τὴν Μέ- γαν Βεζύρη, τὸν Πρίγκηπα Πατέμκιν ἢ ὄσον δῆποτε ἄλλον σφαγέα τοῦ κόσμου. Ἄλλὰ δὲν ἐκπλήττωμαι διόλου βλέπων αὐτὸν ὡς ἀληθὴ ἀριστοκράτην νὰ λαμ- βάνῃ τὸ μέρος τῆς ἀδικηθείσης βασιλείας τῆς Γαλ- λίας ἐν τῷ παρόντι πολιτικῷ δράματι. Ἐπιπέτω ἐν τούτοις ὅτι τὸ πνεῦμά του εἶεν ἐξαρθῆ ἐκ τῆς ἀνα- γνώσεως τοῦ ὑπὸ τοῦ κ Βούρκς γραφέντος φυλλα- δίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Ὁ βαρῶνος ὑποστηρίζει ἐντόνως τὴν φιλα- λήθειαν τοῦ πρώτου τόμου τῶν ἀπομνημονευμά- των αὐτοῦ. Προσχεδῶλε εἰς τὰ ἀνακαλύψεις τὰς ὁποίας πρόκειται νὰ κόμη τίς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς. Ἡ μετὰ τοῦ Ἰλαρίου Φροστικῶ (Ilaro Frostico κατὰ λέξιν σημαίνει Ἰλαρίος Παγερός ἢ κάλλιον Φλάριος Κρύος) συνδιάλεξις περὶ τοῦ

σχεδίου του). - Ἡ συνομιλία του περὶ τῆς λαίδης Φραγρανταίας (=Ladis Fragrantia = λαίδυ μυρο- βόλος). Ὁ Βαρῶνος μεταβαίνει εἰς τὴν αὐλήν μετ' ἄλλων διακεκριμένων προσώπων Διηγείται ἀνέκδοτον περὶ τοῦ Μαρκερίου Βελλεκούρ

Ἔσα σὰς διηγήθη ἕως τώρα, εἶπεν ὁ βαρῶνος, εἶνε ἀληθῆ ὡς τὸ Εὐαγγέλιον. Ἄν ὑπάρχη τις ἔχων τὸ θάρρος νὰ διατιλονεύσῃ τοῦτο εἶμαι ἔτοιμος νὰ μονομαχήσωμεν ὀμοῦ ἀφιεμένης εἰς αὐτὸν τῆς ἐκλογῆς τοῦβπλου! Μάλιστα, ἀνεκράξεν εἰς ὑψηλότερον τόνον φωνῆς, καὶ ἀναπνῶν ἐκ τοῦ καθίσματος αὐτοῦ :

Θὰ τὸν καταδικάσω προσηθίως νὰ ροφήσῃ τὴν φιλήν ταύτην καθὼς εἶνε μετ' ἐμοῦ, καὶ ἴσως νὰ μεθύσῃ ἀπὸ κερασόνερον (τὸ κερασόνερον περὶ οὗ εὐα- ρεστίζεται νὰ ὀμιλῇ ἐνταῦθα ὁ κύριος Βαρῶνος εἶνε οἱ νόπνευμα κερασίον ἀνυδρον καὶ ἰσχυρότατον πολὺ δὲ ἐν χρῆσει εἰς τ. ν. α τῆς Γερμανίας μέρου). Λοιπὸν ἀ- γαπήτω μου φίλοι καὶ ἑταῖροι ἔχετε πίστιν εἰς ὁ, τι σὰς λέγω καὶ τιμᾶτε τὰς ἱστορίας τοῦ Μ. γχαούζεν. Ὁ περιηγητῆς δικαιούται νὰ διηγῆται καὶ νὰ περι- τονεῖ τὰς περιηγήσεις αὐτοῦ κατὰ βούλησιν, καὶ εἶνε πολὺ ἀγροίκος ἐκεῖνος ὀτινες ἀρνούσιν τὸν ἀνή- κοντα εἰς αὐτὰς σεβασμὸν καὶ τὴν ἐπίδοκιμασίαν.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ πρώτου μέρους τῶν ἀπομνη-

μονευμάτων μου ἐλήθον χρονικὸν τι διάστημα ἐν τῷ Ἀγγλίῳ κατὰ τὸ ὅποιον ἤρχιζε νὰ περιφέρεται εἰς τὸ πνεῦμά μου ἡ ἰδέα περὶ τοῦ θαυμασίου σταδίου τοῦ ὅποιον παρέχει ἡ κεντρὴ Ἀφρικῆ εἰς παντοσεῖς ἐξερευνησεῖς καὶ ἀνακαλύψεις.

Ἡ συνεχὴς περὶ τούτου σκέψις, δὲν με ἄφινε νὰ κοιμηθῶ. Ἄπεράσινα λοιπὸν νὰ ἐπιδιώξω καὶ νὰ ἐπιτύχω τὴν ἀπαιτουμένην ἐκ μέρους τῆς κυβερνήσεως ἀρωγὴν ἵνα εἰσδύσω μέρην τῶν περιήρητων πηγῶν τοῦ Νεῖλου καὶ νὰ καταλάβω τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀντιβασι- λείως ἐπὶ τῶν βασιλείων τῆς κεντρῶς Ἀφρικῆς, ἢ τοὺλάχιστον ἐπὶ τοῦ μεγάλου κράτους τοῦ Μονο- μοτάπα.

Τὸ εὐτύχημα ἦτο ὅτι εἰς ἐκ τῶν παντοδυνάμων αὐλικῶν τὸν ὀπεινὸν θὰ ὀνομάξω Ἰλαρίον Φροστικὸν ἦτο στενοτάτος φίλος μου. ἴσως τὸν γ ὀρίζετε, ἀλλ' ὄχι διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου.

Ἐίχομεν μεταξύ μας ἰδιαιτέραν γλώσσαν ὡς ἦτο φυσικώτατον οἰότι κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν περιπλα- νήσεων μου εἶχον μάθει ἐνεκακῶσις ἐννενηκόντα ἐν- νένα τριάδας, (ὁ ἔτος 2997) διαλέκτων. Πῶς! ἐκ- πλῆττεσε κύριοι; λοιπὸν παραδέχομαι ὅτι ἴσως δὲν ὀμιλοῦνται τόσαι γλώσσαί ἐπὶ τοῦ μηδαμίου τούτου κόσμου, ἀλλὰ δὲν ἐνθυμῶσθε ὅτι με:έθην καὶ εἰς τὴν Σελήνην; Πιστεύσατε ὅτι, ὄταν γράφω τὴν πραγματείαν μου περὶ ἐκπαιδεύσεως θὰ περιγράψω μεθόδους δι' ὧν θὰ εἶνε δυνατόν νὰ ἐντυπῶνται εἰς εἰς τὸν ἐγκέφαλον ὀλόκληροι δωδεκάδες γλωσσῶν ὁ ἄ μίας. Γαλλικῆ, Ἰσπανικῆ, Ἑλληνικῆ, Ἑβραϊκῆ καὶ καθεξῆς θὰ μανθάνωνται δὲ διὰ μίας κατὰ τρίπον τοιοῦτον ὡστε θὰ κρυσθῶν ἀπὸ ἐντροπὴν ὀλοι οἱ διδάσκαλοι καὶ παιδαγωγοὶ τῆς ἐποχῆς μας

Ἄρου διήλθον ὀλόκληρον νόκτα χωρὶς νὰ δύνα- μαι νὰ κλείσω ὀφθαλμῶν ὡς ἐκ τῆς ζῳιότητος δι' ἡς παρίσταντο ἐν τῇ φαντασίᾳ μου αἱ Ἀφρικανικαὶ ἀνακαλύψεις, ἔσπευσα τὴν πρωΐαν νὰ ἱπισκεθῶ φί- λον μου ἐπιφανῆ, τὸν Ἰλαρίον Φροστικὸν, κατὰ τὴν ὄραν τῶν ἀκροάσεων, καὶ ἐκθέσας κατὰ τὸν γραφικώ- τερον καὶ φανταστικώτερον τρόπον τὸν σκοπὸν μου τὸν ἐθέθισα εἰς βαθείας καὶ σοβαρὰς σκέψεις ἀτινες τὸν ἔκαμον νὰ σιωπήσῃ καὶ ἐν ἐπισήμῳ σιγῇ νὰ μελετήσῃ τὸ σχέδιόν μου καὶ κατόπιν νὰ προσφέρῃ τὰς βεβρωσημάντους ταύτας λέξεις εἰς τὴν ἰδιαιτέραν ἡμῶν διάλεκτον.

« - Ὀλοῦρ, μὴ τῆνεσαντ, ἴστον φουλλάνα, κοῦμ ντέρα κάργος μπυλαρασπχ ἔπασυμ βάλγο βαρ- τίγος τριαγγουλίσιμος».

(Δυστυχῶς ὁ εὐγενὴς βαρῶνος δὲν ἐξήγῆε τὰς λέ- ξεις ταύτας ὡστε ἀποβαίνει ἀδύνατος ἢ ἱρημνεία αὐ- τῶν εἰς τὴν ἑλληνικὴν).

Μεθ' ὁ ὁ φίλος μου προσέθηεν εἰς ἐραχίζουσαν διάλεκτον :

- Ἄνάγκη σκέψῶς τε καὶ μελέτης τῶν δια- τρεχθσομένων πολλαπλῶν κινδύνων ὑπὸ τοῦ ἐπιχει- ρήσαντος τῆλικαῦτα ἐξερευνητικὰ τολμήματα δόντος. Ἄμην λέγω σοι γενναϊότατε, ἄρχων βαρῶνος, εὐέλ- τεις εἰμὶ ἐπιτήν σὴν διαγωγὴν ὅτι ἀξία ἐπαίνου, περὶους καὶ προνοητικῆ ἐστί, γέγραπται γὰρ ἐν τῷ τρια- νοισιστῷ τεσσαρακοστῷ ἐβδόμῳ κεφαλαίῳ τῆς βίβλου Ἰροφιδάσεως, τὴν προνοητικότητα πάσης ὀδρογηνῆς τῆλμης καὶ ἀρετῆς ὑπερτέραν εἶναι. ὀυθετῶ σοι ταῦτα, ὁ ἀλκήμις Μυγχαούζεν, ἐν πνεύματι ἀληθεί- αι καρδίᾳ ἵνα ἐπ' ἀγαθῶν σοι γένοιτο καὶ ὅτι τιμὸς γὰρ αἱ εὐχαῖραι σοι περιδοῦνται, τυχῆν ἀγαθῆν, λαοὶ γὰρ ἐντρός Ἀφρικῆς οὐκ ὀδυδερεθῆς εἶνε, μὴ γῶσῃ ὄραν πρὶς ὀακτύλους πέραν τῆς ρινὸς αὐτῶν ἸΣὺ οὖν, ὁ γαθῆ, μέτρον χρῶν καὶ βαῖνε βαρῶδεως καὶ στερεῶ ποδὶ ὅτι μόνον τοῦτο δίκαιον ἐστί καὶ ἀσφαλές, οἱ γὰρ ἀμεί- πρως σπεύδοντες αἰε πίπτουσιν. Ἄλλὰ προσάζωμεν ἡμᾶς τῇ θεσποτῆν Φραγρανταίᾳ ἡς καὶ τὴν συμβουλήν αἰτουμένους λαμβάνεαις.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ἄς ἐπρόφερε δι' ἄπαρα κίλλου εὐφραδείας ἡρέυνησε τὸ θυλάκιον αὐτοῦ καὶ ἐξήγαγεν εἶδος σκούφου τιμητικοῦ ἐξ ἐκεῖνων τῶν ὀποῖους μεταχειρίζοντο οἱ εὐπατρίδαί κατὰ τὴν ἐνδο- ρον καὶ ἀρχαίαν ἐπιχῆν τοῦ ἱποτισμοῦ καὶ θέσας αὐτῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου προσεφώνησεν ὡς ἀκο- λούθως μεταχειρίζομενος ὡς πάντοτε ἐραχίζουσαν

γλώσσαν : α Ὄς γὰρ ὄρω σε ἀνακινίζοντα τὸ πνεῦμα τῶν ἀρχαίων τολμημάτων, ἀξίος εἶ καὶ δέξου διὰ τὴν σὴν ἀρετὴν καὶ τὸ μῖνος τὸ δὲ τὸ μαρτύριον σεβα- σμοῦ καὶ ἀγάπης καὶ φέρε αὐτὸ ἐπὶ τῆς σῆς κε- φαλῆς»

Ἡ λαίδυ Φραγρανταία φίλτατοι μοι φίλοι ἦτο τὸ μόνον οὐράνιο πλάσμα καθ' ἄπασαν τὴν Μεγά- λην Βρεττανίαν καὶ μετ' ἡγάπα παραφόρος. Καθ' ἡν στιγμὴν ὁ εὐγενεστάτος Μεγίστος Ἰλαρίος Φρότικος εἰσελθὼν μετ' ἐμοῦ ἐβάδιζε πρὸς αὐτὴν ἐκεῖνη κατα- γίνετο εἰς τὸ κέντρά τῆς...

Τις θὰ πιστεύσῃ ὁ-ι κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἐκεῖνα τὴν εἰκόνα μου ἐπὶ χρονολόκου σατίην;

Πληθιάσας αὐτὴν ὁ μεγιστᾶν ἐπέδειξε πρὸς αὐτὴν τὸν κικρυφὸν τῆς τιμῆς τὸν ὀποιον εἶχε θέσει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου.

- Σε βεβαίω Ἰλαρίε, εἶπεν ἡ Ἐρασμία Φραγ- γράντασια, εἶνε κομψὸς, εἶνε θελκτικὸς! μοῦ ἀρίσκεται

Ὁ Βαρῶνος γονυπετῆς πρὸ τῆς Ἐρασμίας Φραγρανταίας (Κεφ ΚΑ').

καὶ σὰς ἀγαπῶ, προφιλή μου Βαρῶνε, εἶπε θέτοισα ἐν ἀκόμη πτερὸν ἐπὶ τοῦ σκού ου μου καὶ προσέθηεν εὐθὺς μὲν ἀλλὰ μετὰ πολλοῦ ἐνδιεφεροντος.

Τώρα ἔγινε κρυψώτ ἐρο ε νοὶ ἀρχεντικώτερος! Τὸ κάμνω, ἀγαπητέ μου Μυγχαούζεν, ὡς φίλη σου, ἀλλὰ δύνασθε νὰ δεχθῆτε ἢ νὰ ἀποποιηθῆτε τὸ δῶρόν μου.

- Ὅπως ἀγαπᾶτε. Ἄλλ' ὄταν πολεμάτε κατὰ τοῦ ἔγθρου, ὀποιοῖδῆποτε καὶ ἂν εἶνε, θὰ ἔχω τὴν γλυκειὰν παρηγορίαν νὰ ἐνθυμοῦμαι ὅτι φέρετε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σας τὴν ἢ δειξίν τῆς εὐνοίας μου!

Ἦρασα τὸ πτερὸν τρέμων καὶ εὐχαρίστως γονυ- πετήσας τὸ ἱσπάσθη τρίς μεθ' ὀλης τῆς παραφορῆς τὴν ὀποιαν ἐμπνεῖ ὁ ρομαντικὸς ἔρως,

- Ὀκνώω, ἀνεκράξας, εἰς τοὺς γλυκοῦς σου ὀφθαλμοὺς καὶ εἰς τὴν λευκότητα τῶν βραχιόνων σου, ὅτι οὔτε ἄγριος, οὔτε τύραννος, οὔτε ἐχθρὸς οἶος δῆ- ποτε ἐπὶ τῆς γῆς θὰ δυνθῆθῃ καὶ μοῦ στερήσῃ τὴν ἐν- δειξίν ταύτην τῆς εὐνοίας σου ἐπ' ὄσον καὶ μία ραῖς ἐκ τοῦ αἵματος τῶν Μονγαῶν κικλοσφορεῖ ἐν- τὸς τῶν φλεβῶν μου! Ὄθ φέρω τὸ νεκοῦρον τούτον διερχόμενος τροπικοῦχος τὰ βασιλεία τῆς Ἀφρικῆς,

ὄπου ἦδη προτίθειμαι νὰ ὑπάγω καὶ θὰ τὸν καταστήσω σεβαστὸν καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Αὐλῇ τοῦ βασιλέω. Ἰωάν- νου τοῦ Δινησφίλου.

- Θαυμάζω τὸ πνεῦμα ὕρ' οὐ διαπνεέσθε ἀπε- κρήθη, καὶ θὰ πράξω ὁ, τι εἶνε δυνατόν διὰ νὰ ἀπο- σταλήτε διὰ μεγάλης πομπῆς καὶ παρατάξεως ὄσον τὸ δυνατόν ταχύτερον.

Ἄλλ' ἴδου ἔργεται χαριεστάτη συντροφία. Θεοῖ! .. Ἡ Λαίδυ Καρολίνα Βιλελμῖνα Ἀμαλλία Σαγγῆ, ὁ λόρδος Σπίγγωτ, ἡ Λαίδυ Φώσσετ, καὶ ἡ κόμισσα Βελαίρ,

Μετὰ τὰς συνθήεις συστάσεις πρὸς τὰ νέα ταῦτα πρόσπα ἡρξίσαμεν νὰ συσχεπτώμεθα περὶ τοῦ ζητή- ματος, καὶ ἐπειδὴ τοῦτο ἔτυγε τῆς γενικῆς ἐπίδοκιμα- σίας ἀπεφασίσθη παμφηρεῖ νὰ ἀναχωρήσω ἀμέσως ὡς τὸ σχέδιόν μου ἠθέλε τυχῆ τῆς βασιλικῆς ἐπίδοκι- μασίας.

- Εἶμαι πεπεισμένος, εἶπεν ὁ λόρδος Σπίγγωτ, ὅτι ἂν ὑπάρχῃ χώρα ἀξία τῆς προ- σοχῆς μας καὶ τῆς ἄρας περιεργείας μας, ἢ χώρα αὕτη εἶνε ἡ Ἀφρικῆ. Κατὰ τὰς γαιολογικὰς παρατηρή- σεις εἶνε ἡ πρεσβυτέρα τῶν ἡπει- ρων τῆς σφαιρας μας. Καὶ ὀμως ἡ ἀχανὴς αὕτη ἡπειρος μας εἶνε ἀγνω- στες, ἂν ὄχι καθολοκληρίαν, τοὺλάχισ- τον κατὰ τὸ πλείστον αὐτῆς μέρους. Ἄρου οἱ ποταμοὶ τῆς φέρουσιν μέρη τῶν ἀκτῶν τῆς πολλὰ καὶ ποιεῖλα εἰ- δη ἄμμο χρυσοῦ, δὲν εἶνε προσωανῶς ὅτι θὰ ὑπάρχωσι μυθῶδεις θησαυροὶ ἀδα- μάντων καὶ ἄλλων πολιτῶν λίθων ἐν- τὸς τῶν σπλάγγων καὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτῆς; Φρονῶ λοιπὸν ὅτι ὁ βαρῶνος εἶνε ἀξίος τῆς ἐπίδοκιμασίας ὀλοκληροῦ τῆς Εὐρώπῃς διὰ τὴν ἐμπνευσίν του καὶ δικαιούται νὰ λάβῃ πᾶσαν τὴν δυνατὴν προστασίαν ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως.

Τὸσον γενικὴ καὶ πλήρης ἐπίδο- κιμασία, ἦτο, σὰς βεβαίω, κολακευτι- κοτάτη δι' ἐμὲ καὶ ἐπλήρωσε τὴν καρ- δίαν μοι διὰ τσοαυτῆς χαρᾶς καὶ ἀγαλ- λιάσεως ὡστε ἐπέτρεψα ἀμέσως εἰς τοὺς παρεστῶτας νὰ με ὀδηγήσωσιν εἰς τὴν αὐθουσαν τῶν παρουσιάσεων. Ἄρ- κει νὰ σὰς εἴπω ὅτι μετὰ τὰς συνθήεις διατυπώσεις τῆς τηρομένης κατὰ τὰς τσοιαύτας περιστάσεις ἔτυχον πάσης ἐ- πίδοκιμασίας καὶ τιμῆς ἦν ἦτο δυνατόν νὰ ποθήσω, ὄσον ἀπαιτητικὸς καὶ ἂν ἤμην. Εἶχα πάντοτε ἐκείνην τὴν καλαισθησίαν τοῦ ἐλλεκτοῦ κόσμου.

Ἐκείνο τὸ ἄνωστον καί τι τὸ ὀποιον με ἔκαμε πάντοτε νὰ παρουσιάζωμαι καὶ νὰ ἴσταμαι ἐνώπιον βασιλέων καὶ ἀυσεκρατῶρων διὰ τῆς αὐτῆς ἀρελείας τῆς ὄρας ὄταν εὐρίσκωμαι μόνος εἰς τὸν θάλαμόν μου.

Εὐρίσκομαι εἰς τὸ στο χεῖρον μου ὄταν εἶμαι εἰς τὴν συναναστροφῆν των, διὰ τούτο δὲ εἰλκυσα πάντοτε τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ὑπόληψιν καὶ αὐτῶν, ὡς καὶ τῶν μάλλον ἐξησχημένων αὐλικῶν των. Δὲν ἡμπορεῖ νὰ λησμονῆσῃ τι ἔπαθε μίαν ἡμέραν ὁ καυμῆς ὁ μαρκή- σιος δὲ Ζελεκούρ. Μετ' ἐπληθιάσε κραιπνὸν εἰς τὸν βραχί- ὀνά του τὴν κόμισσα Ρασιδῶνα ἦτο καλλονὴ ἢ κόμισσα!

- Ἐγὼ πεποιθήσιν, εἶπε πρὸς ἐμὲ, ἀπαιτεῖταιν μοι πρῶτος τὸν λόγον, ἔχω πεποιθήσιν ὁ-ι ἐπράξα τὸ ὀρθὸν καὶ δίκαιον καὶ ἀκριβῶς ὅ, τι μοῦ ἐπέβαλλε τὸ αὐστηρὸν καθῆκον πρὸς τὸν βασιλέα μου. Τὶ καλλίτε- ρον θῶρακ τῆς καθαρᾶς καρδίας δύναται τίς νὰ φέρῃ; Καὶ ὀμως, οὔτε λόγον οὔτε βλέμμα ἀπηθύβην πρὸς ἐμὲ! . . . Δὲν δύναμαι οὔτε νὰ τὸ φαντασθῶ καὶ ὄχι! ἦτο ἀδύνατον νὰ με εἶχ-ν διαβάλει. . . Γνωρίζω τὸ δίκαιόν μου θὰ δοκιμάσω καὶ πάλιν, θὰ παρουσιαθῶ μετὰ τόλμης!

Εἶπὸν δὲ τὰς λέξεις ταύτας ὁ Μαρκεῖος; ἀπεμακρύν- θη ἀπ' ἐμοῦ, ἔλαβε τὴν σεῖραν αὐτοῦ καὶ ἐπωφελοῦμε-

(*) Ἐν τῷ ἀγγλικῷ κειμένῳ ὑπάρχει ἡ λέξις Lollectanea ἦτοι τόπος ἢ πόλις σχηματισθεῖσα ἐκ τῆς συροφῆς διαφόρων στοιχείων. Ἡ λέξις εἶνε περιγραφικὴ τοῦ Λονδίνου ἠτις σύγκεται ἀπὸ παντοσεῖς φυλάς καὶ θρησκείατα. Ἰ- σως ἡ λέξις Νέα Βαβυλών θὰ ἦρμεξῆ ἢ μάλλον Συρ- φε τοῦ πολίς.

Το κονσέρτο (εἰκὼν τοῦ κ. Ἰακωβίδου)

Ἐξακολουθοῦμεν παρέχοντες εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Κυριακάτικης» εἰκόνας τῶν καλλιτέρων ἔργων Ἑλλήνων ζωγράφων.

Μετὰ τὴν πωλήτριαν κηρίων καὶ τὸν ἔτερον πίνακα τὸν παριστώοντα εὐλήν Μοναστηρίου, ἔργα τοῦ ἐν Παρισίοις ὁμογενοῦς ζωγράφου κ. Θ. Ράλλη, σήμερον παρέχουμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς Κυριακάτικης ἄλλο πρῶτης δυνάμεως ἔργον τοῦ ἐν Μονάχῳ ζωγράφου κ. Ἰακωβίδου.

Οὕτω οὖν τῷ χρόνῳ οἱ ἀναγνώσται τῆς «Κυριακάτικης» θὰ ἔχωσι πλήρη πινακοθήκην πάντων τῶν ἀξίων λόγου ἔργων τῆς συγχρόνου ἑλληνικῆς γραφικῆς.

νος τὴν πρῶτην δοθεῖσαν εὐκαιρίαν προὐχώρησε τρία βήματα, ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας αὐτοῦ καὶ προσέκλινεν ἐδαφιαίως ἐνώπιον τοῦ θρόνου.

Ἐπιτρέψατέ μου, εἶπε μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ, νὰ . . .

Ἡ γλῶσσά του ἐτραύλισε. Ἦδυνάτει νὰ πιστεύσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ὅταν ἀναβλέψας, παρατήρησεν ὅτι ὁ βασιλεὺς μεθ' ὀλοκλήρου τῆς αὐλῆς ἐξήρχοντο ἐκ τῆς αἰθούσης.

Πάντες εἶχον ἀναχωρήσει καὶ ἔμενε σχεδὸν κατὰμονος.

— Πῶς! εἶπε. Μοῦ ἔστρεψε τὰ νῶτα μετὰ τοσαύτης περιφρονησεως; Δὲν ἤθιλε οὔτε κἄν νὰ μοῦ ὁμιλήσῃ; Δὲν μοῦ ἐπέτρεψε νὰ εἶπω οὔτε μίαν λέξιν πρὸς ὑπεράσπισίν μου; Ἡ καρδία δὲν πάλλει πλέον ἐντός του; Οὔτε κἄν ἐν μειδιᾶμα, οὔτε ἐν βλέμμα παρ' οὐδενός! Καὶ οἱ φίλοι μου δὲν μὲ γνωρίζουν; Δὲν μὲ βλέπουν; Φεῦ! φοβῶνται μὴ μεταδοθῇ εἰς αὐτοὺς τὸ μῦσος τοῦ . . . Λυγρὸν, προσέθηκε, σὰς ἀποχαιρετῶ! Εἶνε ἀνυπόφορον τοῦτο. Θὰ μεταβῶ εἰς τὸ μαρκεζάτον μου καὶ δὲν θὰ ἐπιστρέψω πλέον. Ὑγίαινε, φιλάττη μου αὐλή. Ὑγίαινε!

Ὁ Βασιλεὺς πρὶν ἀνέλθῃ ἐπὶ τῆς ἀμάξης του ἐστράφη τρίς καὶ εἶδεν ὀπισθὲν του καὶ τρίς ἀπέμαξε τὰ τρέχοντα δάκρυά του. Ὑστερον ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ εἶπεν ὡς ἐν συμπεράσματι:

— Ναί! αὐτὴν τὴν φορὰν, τοῦλάχιστον, ἡ ἀλήθεια θὰ εὐρεθῇ . . . εἰς τὸν πάτον τοῦ πηγαδιοῦ! . . .

Εἰρήνη εἰς τὸ πνεῦμα σου εὐγενῆς μαρκήσιε. Ὁ Βασιλεὺς τῶν βασιλέων θὰ σὲ λυπηθῇ καὶ μυριάδες θνητῶν μὴ γεννηθέντες ἐτι θὰ ὀφείλωσι ποτε τὴν εὐημερίαν αὐτῶν εἰς σὲ καὶ θὰ ἔχωσιν ἀφορμὴν καὶ λόγον ἵνα εὐλογώσιν ἐς αἰὲ ἐκείνους ὅστινες δὲν θὰ γνωρίσωσι ποτε τὸ ὄνομά σου. Ἀλλὰ τὸ ἐγὼ τοῦ Μυνχάουζεν θὰ πανηγυρίξῃ τὴν δόξαν Σου!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

Προετοιμασία διὰ τὴν εἰς Ἀφρικὴν ἀπαστολήν τοῦ Βασιλέως — Περιγραφή τοῦ ἄρματος αὐτοῦ. Αἱ καλλοναὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ αὐ-

τοῦ διακόσμου. Οἱ οὐροντες αὐτὸ ταῦροι καὶ ὁ μηχανισμὸς τῶν τροχῶν.

Ὅταν συνεφωνήθησαν τὰ πάντα καὶ ἀφοῦ ἔλαβον τὰς ἀπαιτουμένας ὁδηγίας διὰ τὸ ταξείδιον μετέβη συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἰακωβίου Φρουστίου τῆς Λαλίδης Φραγραντίας καὶ πολλοῦ πλήθους εὐγενῶν, εἰς τὸν προοδιορισθέντα τόπον τῶν Ἀνακτόρων, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ ὑποστῶ τὴν νενομισμένην δοκιμασίαν ἀντοχῆς καὶ ἐμμονῆς. Ἐνταῦθα μὲ ἀφῆσαν νὰ κάθηται μόνος ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας, ὅπερ εἶνε τὸ μέγιστον ὄρον τῆς δοκιμασίας, μετὰ δὲ τὴν τρίτην νύκτα καὶ κατὰ τὴν τρίτην μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥραν μὲ ἐκάθησαν ἐπὶ τοῦ ἄρματος τῆς βασιλίσσης Μάβ.

Τὸ ἄρμα τοῦτο ἦτο κολοσσίων διαστάσεων ἢ χωριτικότης του ἦτο πολὺ μεγαλειτέρα τοῦ περιφήμου ζυθοπίθου τῆς Ἀϊδελβέργης καὶ τὸ σχῆμα του στρογγύλον ὡς λεπτοκάριον.

Καὶ πράγματι ὁμοίωζε μὲ ὑπερφύεις λεπτοκάριον τὸ κέλυφος τοῦ ὁποίου εἶχε διατυπώσει ὑπερφύεις, ὡς αὐτὸ, σκώληξ καὶ σχηματίζει πρὸς τὸ ἐν αὐτοῦ μέρος ὀλοστρογγύλην ὀπήν. Διὰ τῆς ὀπῆς ταύτης εἰσῆχθη ἐντός τῆς ἀμάξης καὶ ἐκάθησα ἐπὶ ἑδρας ἰσταμένης μετεώρου εἰς τὸ μέσον αὐτῆς καὶ μὴ στηριζομένης ἐφ' οὐδενός, πράγματος κατὰ τὸν αὐτὸν δηλαδὴ τρόπον καθ' ὃν ὁ φανταστικὸς τάφος τοῦ Μωάμεθ κρέμαται μετὰ τὸ Οὐρανοῦ καὶ γῆς. Ὁλόκληρος ἡ ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια τοῦ λεπτοκάρου ἦτο μίαι φωταβόλοι, πᾶσα ἀράστασις τῶν οὐρανίων ἀστέρων, ἀπλανῶν, πλανητῶν καὶ κομητῶν, ὄχι μεγαλειτέρων ὅμως τῶν ἐκ χρυσοῦ ἀστέρων ὅστινες ἀποτελοῦσι τὰ παράσημα τῆς ἀριστοκρατίας. Ἀλλ' οἱ κομήται, ὅστινες κατὰ τὴν φαινομένην ὑπερέβαινον πάντα τὰ οὐράνια ταῦτα σώματα ἦσαν ὅμοιοι μὲ ἐκλεκτὴν συλλογὴν ἀστραπηθόλων γυναικειῶν ὀφθαλμῶν διεσκευασμένων κατὰ τὴν τάξιν τῶν πτερῶν τοῦ παγωνίου καὶ ἀποτελούντων ἓνα κομήτην. Δηλαδὴ ἀνά εἰς φωταβόλος κύκλος μετὰ μίαν μακρότριχον οὐρανὸν καταλήγουσαν εἰς ἓν ἄπλοῦν στρογγύλλον μηδενικὸν ἢ σημεῖον ἦτο τὸ σῶμα αὐτοῦ τοῦ πτηνοῦ.

Οἱ ὠραῖοι οὗτοι ἀστερισμοὶ ἀφ' ἐνός ἐνέπνεον γέλωτα ἐνφ' ἀφ' ἑτέρου ἑτερῶν τὴν ὄρασιν, διότι ὁμοῦ αἶζον πλὴ μὲ τὰ μικρὰ βατράχια ἅτινα δὲν παύουσι νὰ

κινῶνται ἐντός τοῦ ὕδατος. Ἀπαραλλάτως ὅπως ἐκεῖνα καὶ οἱ ἀστερισμοὶ δὲν ἔπαυον κινούμενοι καὶ περιστρέφόμενοι ἐντός τοῦ λεπτοκάρου καὶ καθιστώοντες αὐτὸ καθ' ὅλα ὅμοιον μὲ μικρὸ σκοπικὸν οὐράνιον θόλον. Πόσον περίεργος καὶ ἀεικίνητος ἦτο εἰς ἐκ τῶν κομητῶν τούτων! Πότε μὲν ἔπρεχεν ὑπὸ τοὺς πόδας μοῖ ποτε δὲ διήρχετο ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς μου χωρὶς νὰ λαμβάνῃ οὔτε στιγμῆς ἀνάπαυσιν. Καὶ τώρα μὲν πρὸς ἀνατολὰς τώρα δὲ πρὸς δυσμὰς καὶ πρὸς βορρᾶν καὶ πρὸς νότον καὶ εἰς ὅλας τὰς διευθύνσεις, χωρὶς νὰ προσέχη διόλου εἰς τοὺς ἀστέρας καὶ τὰ ἄλλα οὐράνια σώματα ὡς ἂν νὰ ἦσαν πάντα ταῦτα ἀστρονομικοὶ φανοὶ ἄνευ προβολέων!

Πολλάκις ἔκαμνε ἔφοδον ἐναντίον αὐτῶν καὶ τοὺς ἐξετόπιζε χωρὶς κἄν νὰ ζητήσῃ συγνώμην. Ἄλλους τοὺς κατέκαιε καὶ ἄλλους τοὺς ἀπηνθράκου. Ἄλλους κατεσυνέτριβε καὶ τοὺς μετέβαλεν εἰς λεπτότατα λιθάρια τὰ ὁποῖα εἰς μίαν στιγμὴν προσελάμβανον σφαιρικὸν σχῆμα, ὡς ὑδράργυρος χυνόμενος ἐπὶ ὀριζοντίας ὕδατος, καὶ καθίσταντο δορυφόροι τῶν ἀστέρων καὶ τῶν πλανητῶν τοὺς ὁποίους συνέπιπτε ν' ἀπαντήσῃ κατὰ τὴν πορείαν των. Ἐν συνόλῳ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἀμάξης μου εἶχεν ὁμοιότητα μὲ μικρογραφικὴν ἐπιτομὴν τῆς κτίσεως, παρελθούσης, παρούσης καὶ μελλούσης μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι τὰ συμβαίνοντα ἐν τῇ κτίσει ἐντός μυριάδων ἐτῶν συνέβαινον ἐν τῇ λεπτοκαρῶν ἐντός ὀλίγων δευτερολέπτων.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα Λεπ. 10

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐσωτερικοῦ Ἐτησίᾳ δρ. 5. — Ἐξάμηνος δρ. 3

Ἐξωτερικοῦ » φρ. 8. — » φρ. 4.